

NEMRTVÁ ZBRAŇ

HOST

YOON HA LEE

„Skvěle vystavěná, dechberoucí space opera.“
N. K. Jemisinová, autorka trilogie Zlomená země

Přeložila Dana Krejčová

NEMRTVÁ ZBRAŇ

YOON HA LEE

Brno 2021

Revenant Gun

Copyright © 2018 by Yoon Ha Lee

All rights reserved

Cover art © Chris Moore

Translation © Dana Krejčová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0635-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-0636-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0637-8 (MobiPocket)

Kapitola jedna

Jedao se probudil v přepychově vybaveném apartmá, samé svítky s tušovou malbou a zvláštní asymetrická křesla a průsvitné stolky. Poslední, na co si vzpomínal, bylo, jak leží rozvalený v posteli v mnohem menší místnosti a pere se s kamarádem Ruem o herní ovladač. *Doufám, že tohle není hotel*, pomyslel si a uvažoval, jestli ho Ruo zase nepřemluvil k nějakému politováníhodnému podnikovi. Něco takového si určitě nemohl dovolit.

Jelikož nedůvěřoval nastalé situaci, vrhl se za křeslo, v němž se probral, a zaposlouchal se. Ticho. Po chvíli vyhlédl, ale dával pozor, aby nedělal hluk. Byly tu zavřené dveře a naproti nim otevřený průchod do další místnosti. Žádná okna či průhledy, pokud tedy nebyly schované.

Ruo, pomyslel si, jestli je to další z tvých žertků —

Apartmá proletěl náznak vánku a on se zachvěl. Napadlo ho podívat se na sebe. Udělali mu něco se šaty. Měl na sobě tenkou špinavě bílou halenu a spodky. Že by ho šikanoval někdo ze šaorské akademie?

Zatím po něm nikdo nestřílel, a tak se odvážil zvednout. Paradoxně byl pak ještě ostražitější. Věděl, co si má počít s kulkami, ohněm a kouřem.

Čím déle o tom uvažoval, tím větší starosti mu to dělalo. Poslední vzpomínky mu říkaly, že je v prvním ročníku na akademii, ale byl si jistý, že dokonce ani šaosové neposílají prváky na cvičení s ostrou palbou. Odkud tohle vlastně vůbec věděl?

Prohledal první místnost, pak se osmělil a zkusil zbytek apartmá. Bylo tu šest místností, ne sedm, nad čímž se zamračil. Heptarchát jistě stále trval na sedmi ode všeho, ne? Také tu byla spousta uměleckých předmětů, ale žádní lidé, jichž by se mohl zeptat. A ani stopa po Ruovi.

Jednu stěnu v ložnici zabíral šatník, přepychový stejně jako ostatní nábytek. Něco bylo pouze v horní zásuvce. Naneštěstí to něco byla kelská uniforma. Aspoň tedy Jedao předpokládal, že to je kelská uniforma, černá se zlatými lemovkami, správné barvy. Hledal odznaky či medaile, obrátil kapsy naruby, pátral po čemkoliv, co by mu prozradilo víc o majiteli. Neměl štěstí, ač dvojité pásky na manžetách ukazovaly, že patří nějakému vyššímu důstojníkovi. A styl byl také zvláštní. Levá klop kabátu překrývala pravou a místo knoflíků měla zapínání na olivky s háčky a očky.

Vedle uniformy, zastrčené v rohu, ležely černé poloviční rukavice. To naznačovalo, že uniforma patří někomu ke kelům přidělenému spíš než skutečnému kelskému vojákovi.

„Dobrá,“ prohlásil Jedao a snažil se nevnímat špatný pocit v žaludku, „tohle už není legrační. Už můžeš vylézt, Ruo.“

Žádná odpověď.

Jedao zvážil možnost, že tu někdo nechal svou uniformu omylem. Zvedl košili a znovu ji rozložil. Pak kalhoty. Vypadaly, že by mu padly velmi dobře — moment. Přimhouřil oči a zadíval se na své paže a nohy, pak zauvažoval nad trupem. Kdy nabral tolik svalů? Ne že by si stěžoval, ne tak docela, ale když se díval naposledy, byl spíš štíhlý.

Začínal si myslet, že s tím Ruo nakonec nemá nic společného. Aspoň ho nenapadal žádný důvod, proč by si Ruo nechal ujít terapii k vylepšení svalů přes noc. V tom případě, co se to tu kurva děje?

I kdyby mu uniforma padla, věděl, že si ji nemá oblékat. Smůla že neměl jiné ošacení. Ovšem nechat se zastřelit za to, že se vydává za důstojníka, mu nepřípadalo zábavné.

Otevřely se dveře. *Ruo?* pomyslel si Jedaou.

Vstoupil vysoký, bledý a neobyčejně krásný muž. Oči s jantarovými tečkami a kouřovými řasami byly zdůrazněné tmavě stříbrnými očními stíny. Ač měl muž na sobě niraiskou černo-stříbrnou, Jedaou si vlastně vůbec neuměl představit niraie v šatech s tak dekadentními volány, nemluvě o krajce, v nichž se ztrácela zápěstí.

Jedaova nová teorie zahrnovala niraiský experiment, k němuž, pokud si vzpomínal, nedal souhlas. Pochopitelně v heptarchátu se vás na souhlas ptát nepotřebovali. Couvl o dva kroky.

Nirai zalétl pohledem rovnou na Jedaovy ruce, které byly na očích a nedělaly nic hroživého. Niraiovi vystřelilo obočí vzhůru. „Nerad ti to říkám,“ pronesl, nevšímaje si Jedaova nepřátelského postoje, „ale jestli se budeš ukazovat s holýma rukama, vyvolá to paniku.“ Měl hluboký, kultivovaný hlas, krásný jako zbytek své osoby. „Radím ti, vezmi si rukavice, i když ty budou paniku vyvolávat taky. Ale z těch dvou špatných alternativ je to ta lepší. A měl by ses oblíknout.“

Je ten muž hostující cvičitel? A pokud ano, proč nemá patřičné označení, které by na to poukazovalo? „Promiňte,“ řekl Jedaou. „Radši bych tu nepobíhal v kelském převleku. Jestli tu někde jsou civilní šaty, vezmu si je místo toho. A kdo vůbec jste?“

„Jmenuji se nirai Kujen,“ odvětil muž. Přistupoval blíž a tlačil Jedaou do kouta. „Pověz mi svoje jméno.“

To vypadalo celkem neškodně. „Garach Jedaou Škan.“

Kujen se zamračil. „Zajímavý... až tak daleko zpátky, hmm? No, pro moje cíle je to dostatečně blízko. Víš, proč jsi tady?“

„Podívejte,“ opáčil Jedaou, který začínal být spíš podrážděný než polekaný, „kdo jste a jaký jsou vlastně vaše pravomoce?“ Pravda, byl jenom šaoský kadet, ale i kadet by měl mít nějakou

malou ochranu před zasahováním náhodných členů jiných frakcí.

Kujen se tiše zasmál. „Podívej se na můj stín a pověz mi, co vidíš.“

Jedao to považoval za obyčejný stín, ale když si ho prohlédl lépe, viděl, že je tvořen obrysy třepetajících se, polapených můr. Čím déle na stín zíral, tím více temnota ustupovala ohromné trhlině z ozubených kol a vaček a stříbrných kukel, z nichž vyletovaly další můry. Zvedl hlavu a čekal na odpověď na otázku, kterou nedokázal zformulovat.

„Ano,“ potvrdil Kujen. „Jsem niraiský hexarcha.“

Jedao upravil způsob řeči na ten nejformálnější. „Hexarcha? Ne heptarcha?“ Jméno mu neznělo povědomě. Pátral ve vzpomínkách po jménech nějakých heptarchů a vzpomněl si pouze na Chiaz, která vedla šaosity. Jaké pokusy to na něm vlastně prováděli, že mu tak pomíchali znalosti základních věcí?

„Je to složitější. V každém případě tu jsi, abys vedl vojsko.“

To dávalo ještě menší smysl. Niraiská frakce se věnovala technice včetně zbraní, ale nebyli vojáci, protože to byla doména kelů. Kromě toho — „Nejsem voják,“ namítl Jedao. Aspoň prozatím ne. A vůbec, nemuseli jste sloužit celá léta, abyste se z bažanta stali generálem?

Až na to, že měl tělo vojáka a ze všeho nejdřív se snažil zjistit, zda se kolem nestřílí.

Kujen zvedl koutky úst nad tím, co spatřil v Jedaově tváři. „Skutečnou armádu,“ pokračoval, „ne simulovanou. Pravděpodobně proti nejlepšímu generálům hexarchátu.“

Jedao se chystal klást otázky v naději, že nějaké odpovědi začnou dávat smysl. „Hexarchát?“ zopakoval. „Která frakce vlítla?“

„Liožové, když už to musíš vědět. Situace se zkomplikovala opravdu rychle. Dva hlavní nástupnický státy jsou Protektorát, kterej se stylizuje jako dědic starýho hexarchátu, a Kompakt, kterej založili radikálové. Plus se spousta nezávislých soustav

snaží vyhnout tomu, aby je spolkl jeden nebo druhý anebo cizí mocnosti. Ukážu ti mapu, jestli chceš. Ty máš za úkol dobýt ty kousky, abychom mohli dát říši zase do pořádku.“

Jedao se Kujena snažil přinutit, aby uhnul pohledem, což bylo obtížné vzhledem k rozdílné výšce, nemluvě o rušivých krásných očích. Už si byl jistý, že Kujen musel vynechat ohromnou spoustu podrobností. „Jak k tomu všemu ve jménu lišky a psa došlo?“

„Ty se nepamatuješ?“ Do hlasu se Kujenovi vloudil náznak úleku.

„Očividně ne,“ odvětil Jedao a pocítil mrazivý přívál strachu.

„Já nutně potřebuju nějakýho generála,“ prohlásil Kujen. „A ty seš k mání.“

Ach jéje. „Chceš prohrát, nirai-žo?“ otázal se Jedao. „Já nejsem generál.“ Tak proč se šel v tomto zřejmě mírumilovném prostředí schovat? Pravda, předpokládal, že většina generálů tráví svůj čas na zadku daleko od frontové linie. „Hraní her tě nepřipraví na vedení války.“

Musel to být test odhalující šílenou megalomanií.

„V každém případě se oblíkni a já ti ukážu, proti čemu stojíš,“ řekl Kujen. „A říkej mi jménem. Tenhle titul už dneska nikdo nepoužívá.“

Jedao na něj zoufale civěl a uvažoval, co dělat. Bylo tabu nosit barvy jiné frakce. Špehové to dělali ve službě, ale to se mu rozhodně nezamlouvalo. Na druhou stranu, odporovat heptarchovi — hexarchovi — mu taky připadalo jako pitomý nápad.

„Vysloužil sis právo nosit tuhle uniformu,“ sdělil mu Kujen. „Tak do toho.“

Čas na protiútok. „Proč se nějakej nirai plete do vojenskejch záležitostí?“ chtěl vědět Jedao. Možná to Kujena upoutá natolik, aby na tu uniformu zapomněl.

„Jsem poslední zákonitý hexarcha,“ prohlásil Kujen. „Protektorát je pod vlivem jednoho povýšeneckýho kela. Kompakt sice předstírá demokracii, ale je pod vlivem *jinýho*

povýšeneckýho kela. Jak jsem říkal, je to složitý. A s lítostí ti musím sdělit, že z šaoskýho hexarchy se vyklubal zrádce a připojil se ke Kompaktu.“

Během řeči došel pro uniformu a podával ji Jedaovi.

„No tak,“ lákal ho. „Pokud se tady ovšem opravdu nechceš produčirovat polonahej.“

Jedao si šaty váhavě vzal a oblékl se. Pak znovu upřel oči na Kujena.

„Mám nějaký přepisy bitev, takže budeš mít představu, co můžeš čekat.“

„Víš jistě, že si nedokážeš opatřit nějakýho schopnýho generála?“ optal se Jedao. „Nebo žoldněrskýho velitele?“ Žoldněři byli v heptarchátu nezákonní, ale možná se předpisy změnilly. Nebo mohl Kujen jako hexarcha pravidla ohnout. Kolem hranic občas nějaké kumpanie operovaly. „Já ne—“ Bezmocně se zadíval na své ruce. „Ať už si o mně myslíš cokoliv, tohle nezvládnou. Mám nějak zakalený vzpomínky. Pokud tedy skutečně potřebuješ generála, měl by sis sehnat nějakýho, kterej ví, co dělá.“

Kujen se pokřiveně usmál. „Mám silnej důvod věřit, že ty seš jedinej, kdo mi může pomoci.“

To skvěle fungovalo v seriálech, ale bylo špatným znamením, když s vámi lidé takhle mluvili ve skutečném životě. Jedaovi se vybavila krátká, matoucí vzpomínka na to, jak sedí v místnosti a jeden takový seriál sleduje s — kelskou ženou s oválným obličejem a několika roboty? Až na to, že zřejmě neměl tělo a viděl naráz na všechny strany, což nedávalo smysl, protože si byl celkem jistý, že se narodil se dvěma obyčejnýma očima vepředu. Jak rychle se vzpomínka objevila, tak rychle se zase rozplynula.

Přesto by se mohl aspoň pokusit získat co nejvíc informací. „Dobrá, nir — Kujene, ukaž mi to.“

Kujen ho odvedl do obývacího pokoje a ze stolku sebral tabulku. Pak přehrál sekvenci bitev ve třech rozměrech, což

chvíli trvalo. První byly pozemní bitvy na různých mapách včetně podivuhodného obojživelného útoku. Pozdější se odehrávaly ve vesmíru, do některých se zapojily i velké roje. Jednu stranu představovala modrá, druhou červená. Po chvíli bylo jasné, že Červený je pokaždé stejný velitel, a byl to nepřítel, jehož by se měl Kujen obávat: agresivní, prohnaný a dobrý v tom, jak druhého utahat.

„No?“ řekl Kujen.

„Bojujeme proti Červenému, je to tak?“

Proč se Kujenovi tak zkrivily rty? „Ano,“ přiznal, ale nerozváděl to.

„Tak to jsme v prdeli,“ sdělil mu Jedao. „Nevím, jestli to poznáš, ale musel sis všimnout, že v té poslední bitvě roztrhal Červenej Modrýho na kusy, i když stál proti osminásobný přesile. Mám lepší nápad. Ten nepřítel, co ti dělá takový starosti? Zainvestuj do opravdu dobrejch asasínů.“ A bylo to tu, mluvil jako stereotypní šaos, ale byla to dobrá rada, zatraceně. „Pokud mi nechceš tvrdit, že všichni v jeho velení jsou taky tak dobří.“

„Ne, to není pravděpodobný.“

„Tak co je špatnýho na asasínech? Je to jedna z těch situací, která by vyvolala všeobecnou válku, na kterou jsme moc zničení?“

Kujen zavrtěl hlavou. „Musíme zabrat a udržet území. Kromě toho vím, že máš na to, abys bojoval proti Červenému, protože jsi taky byl Červenej. To s tou osminásobnou přesilou byla mimochodem bitva u Klenutýho svícnu. Velice slavná. Kelové ji dali do všech učebnic.“

Jedaa zamrazilo až do morku kostí. Co kurva? Jak mohl být Červený, natož „taky Červený“, ať už to znamenalo cokoliv? Nebo, když už byl u toho, jak mohl být dost starý, aby vykonal něco, co se dostalo do učebnic? Měli kelové ve zvyku předávat své roje dospívajícím?

„Dobrá,“ prohlásil, „vyhrál jsi. Proti šílenství nemám žádný užitečný argumenty. Jestli je tohle cvičení, můžeš mě rovnou

vyhodit.“ Což bude průšvih, protože už měl potíže v hodinách matiky. „Budu muset zbytek roku tvrdě makat, abych to dohnal, ale já se tvrdý práce nebojím.“

Kujen se tvářil fascinovaně. „Musím ti něco vyjasnit. Opravdu si myslíš, že jsi kadet?“

Jedao mlčel.

„Kolik ti je?“

„Sedmnáct,“ přiznal Jedao váhavě, i když začínal pochybovat.

„Svlíkni si košili.“

Jedao zaváhal, pak začal zápolit se šaty.

Kujen protočil oči. „Nebudu se dívat, jestli ti to pomůže, i když to není nic, co bych už neviděl.“ Přesunul se na protější stranu místnosti a záměrně se otočil zády.

Jedao odolal touze mračit se na Kujenovy lopatky. Kujen si teatrálně vzdychl. Jedao si sundal kabát a složil si ho přes ruku. Pak tam jen nejistě stál.

„I košili,“ řekl Kujen.

Jedao spolkl odseknutí a položil kabát přes opěradlo křesla. Poté co si prudce přetáhl košili přes hlavu, ztuhl. Myslel si, že starší tělo už je tak dost zlé. Kromě toho však měl trup postý jizvami. Většina vypadala hrozně. Sakra, jednu bradavku měl úplně zničenou. Netušil, odkud jizvy pocházejí. Do jedné dloubl. Nebolela. Skoro si přál, aby bolela.

„Dokonce ani šaosové neudělají něco takovýho kadetovi,“ poznamenal Kujen. „Jednou ti granát utrhł půlku obličeje, když jsi byl velitelem taktický skupiny. Chirurgové odvedli při rekonstrukci vynikající práci. Ani to nepoznáš, pokud neuděláš hloubkový sken až na úroveň kosti. V každým případě, už mi věříš, když ti říkám, že jsi voják?“

Jedao se znovu oblékl. „Kolik let?“ *Získej fakta. Panikař později.*

„Je ti čtyřiačtyřicet.“

Kurva. „Měl jsem kamaráda...“ začal Jedao a pak se odmlčel, protože si nebyl jistý, kam tou myšlenkou spěje. Proč by

měl vlastně hexarcha sledovat nějakého náhodného šaoského kadeta? Ruo nejspíš vystřelil do světa a udělal si jméno jako slavný asasín. A v této chvíli by měl být o dvacet sedm let starší.

Zajímavé. Kdysi si musel všechny výpočty psát, a teď to prostě spočítal v hlavě. Kujen však začal znovu mluvit, a tak si Jedao tento rozpor uložil, že nad ním bude hloubat později.

„Tvoje schopnosti by měly zůstat nedotčeny,“ pokračoval Kujen, „ale budeme ti muset doplnit díry v deklarativní paměti.“

„Ano, teda co se toho týče,“ promluvil Jedao. „Je na to léčba? Protože je to vážně dost znepokojivý.“

„S většinou tvých vzpomínek utekla tvoje protivnice,“ sdělil mu Kujen. „Proto je pro tebe potenciálně nejhorší soupeř a proto musíme být opatrní. Zbytek jsem získal, ale kvůli okolnostem došlo k jistý degradaci. Mrzí mě to.“

„Chceš mi tvrdit, že mě napadla upírka sající vzpomínky?“ dotazoval se Jedao nevěřičně.

Kujen si odfrkl. „Občas zacházíš se slovy... Nadto ještě exotický technologie a experimentální procedury. Jestli ji chytíme, můžeme zkusit ty okolnosti zopakovat, ale je vysoce pravděpodobný, že by tě to dohnalo k šílenství.“

„Proč to nedohnalo k šílenství tu upírku?“

„Kdo říká, že nedohnalo?“ Kujen si povzdechl. „Asi si nevybavuješ žádný andanský vtipy, co?“

Z bizarnosti této otázky se Jedaovi vypnul mozek. Nedokázal si vzpomenout na vůbec žádný vtíp a mimo to mu celá situace rozhodně nepřípadala legrační.

„Míval jsi nejpozoruhodnější sbírku sprostých andanských vtípů,“ posteskl si Kujen posmutněle.

„Mohl bys mi je vyprávět a já bych ti je opakoval.“

„Ne,“ odmítl Kujen. „To by nebylo totéž.“

Po tomhle se Jedao necítil lépe, a tak přešel k další otázce. „Proč kelové?“

„Jako přidělenec ke kelům jsi měl vynikající kariéru,“ prohlásil Kujen. „Povyšovali tě jako zběsilí.“

„Proč si prostě nenajmeš někoho, kdo nemá vadnou paměť?“
„Nikdy jsi neprohrál jedinou bitvu,“ řekl Kujen. „Navíc proti osminásobný přesile. Zdrcující vítězství. I já to poznal.“ Mluvil lehce škádlivě.

Jedao zavřel oči. *Díky, že na mě tak tlačíš.* „Neexistují záruky, že to dokážu znovu.“ *Spíš už nikdy.*

„Viděl jsi přece na tý nahrávce, jak to probíhalo, ne?“

Copak to Kujen nechápe? „Je to na úhledným pavoukojebným trojrozměrným diagramu, kde vidíš všechny jednotky úhledně seřazený a všechno má cedulky a jsou tu nápomocný barevný šipky pro vektory. Proti tomu, když seš tam, a něčí válečný můře zcela nevhodně selže pohon, zatímco sedí v klíčovým otočným bodě, protože mechanici na poslední zastávce odflákli opravy, a polovinu nepřátelskejš formantů nedokážeš na obrazovce senzorů přečíst, protože nepřítel má nóbl novou rušičku, a jedna z tvejš vynikajících zbrklejš velitelek se rozhodne, že nejlepší, co může se svou taktickou skupinou udělat, je kreativně si vyložit rozkazy a —“

Jedao zavřel ústa. Neměl tušení, odkud se ta tiráda vzala, stejně jako jizvy. Netušil, jestli se některé z těch věcí přihodily, nebo mluví jenom hypoteticky. Bylo to jako poslouchat cizince, který má jeho hlas a mluví přesně tak, jak by mluvil on. A který ví mnohem víc o válčení.

Kdo sakra jsem? Jsem nějaký klon? Měl dojem, že klonům se nedají dát ani pochybné vzpomínky na bitvy, jenomže on už měl amnézii. Jak to měl poznat?

Kujen ho chytil za ruku a navedl ho ke křeslu. „Posaď se,“ vybídl Jedaa a jemně ho zatahal.

Jedao se svezl do křesla. Ještě chvíli a rozpustila by se mu kolena.

„Nejsem vojenský praktik,“ řekl Kujen. „Ale mám zkušenosti s jednáním s vojáky a kelové si tvých schopností velice považují. V tomhle ohledu sázím na jejich úsudek.“

„A já jsem nějaká nahraditelná kopie?“

„Ty nejsi nahraditelný,“ prohlásil Kujen bez snahy pomoci.

Takže to nepopřel. „Dobrá,“ řekl Jedao. „Jaký zdroje máme?“ S trochou štěstí tato otázka vyvolá konkrétní odpověď, a ne znepokojivé výplody jako upíry sající vzpomínky. Bude muset tu záležitost s klony prozkoumat ve volném čase, protože Kujen měl ústa zavřená.

„Dobrá zpráva je, že schopnosti tvých válečných můr tě příjemně překvapí,“ prohlásil Kujen.

Jedao si to taky myslel, protože jediné, co věděl o specifikacích válečných můr, pocházelo z videoher. Nepřipadalo mu však rozumné se o tom zmiňovat.

„Dobrý taky je, že pro tyhle můry máme zásobu loajálních kelů. Špatná zpráva jsou čísla. Ať uděláme cokoliv, každý z našich nepřátel má ohromnou přesilu.“

„Mluvíme o kolika mŕách a posádkách na naší straně?“

„Máme sto osm korouhvočných můr,“ vykládal Kujen, „s posádkou zhruba čtyři sta padesát členů pro každou. Máš taky dva pěší pluky, který můžeš rozmístit po korouhvočných mŕách a doprovodných boxmŕách podle vlastního uvážení. Kdyby to bylo možný, získal bych pro tebe víc mŕových kelů.“

„Nemůžeš zverbovat další?“

Kujen našpulil rty. „Hodně kelů je zmatených a neví, za kým jít. I když je mi věrný menší počet základen —“

„Radší bys mi měl ukázat tu mapu,“ navrhl Jedao, „abych si uměl představit situaci.“ *Předstírej, že je to videohra*, říkal si, třebaže se mu nelíbilo, že má něco tak vážného jako válku brát jako hru.

Kujen vyvolal trojrozměrnou, úhledně popsanou mapu. Protektorát byl vyvedený zlatě. Některé hranice vypadaly, že jsou dál, než byly v heptarchátu, jak si je Jedao pamatoval, jiné části byly zase vykousnuté. Druhé největší uskupení, jak se Kujen zmínil, se nazývalo Kompakt. Mapa ho ukazovala červeně.

„Červená pro šaose?“ prohodil Jedao. Kujen přece říkal, že se šaorský hexarcha spojil s Kompaktem.

„Ano,“ potvrdil Kujen.

„Je Chiaz-žo stále hlavou šaosů?“

Kujen vykulil oči. Pak se rozesmál.

Jedao nechápal, co je na tom legračního. „No?“

„Ta už je nějakou dobu pryč,“ vysvětlil Kujen. „Dnes to je šaos Mikodez. Ty si na Chiaz moc nevzpomínáš, vid’?“

„Ne,“ přiznal Jedao. Jenom na její jméno. „Proč?“

„Proč asi,“ opáčil Kujen. Zaostril na pohraničí mezi Protektorátem a Kompaktem. „Co myslíš?“

Vyskočila tam spousta malých státečků. Jedao si uměl představit, že žádnému z nich se ta situace nelíbí. „Proč už je nespokli?“

„Další dobrá otázka,“ pravil Kujen. „Odpověď zní, že po vraždách, který vyřídily všechny hexarchy kromě mě a Mikodeze, bylo narušení kalendáře tak silný, že na hranicích zůstává dodnes vachrlatý. Jsou tam velký oblasti, kde už dneska starý exotický technologie nefungují. Nejspolehlivější jsou v Protektorátu, jenomže Protektorát je přetížený. Je to přesně taková situace, jaká přitahuje oportunistický potentáty a despoty a všemožný vládní experimentátory.“

„Jak jsi unikl pokusu o vraždu ty?“

Kujen pokrčil rameny. „S Mikodezem jsme byli prostě paranoidnější než ostatní.“

Jedao vycítil, že dalších odpovědí se mu nedostane, a vrátil se k mapě. „Prve jsi říkal, že kelové jsou rozdělení.“

„Ano. Protektorgenerál Inesser se chopila moci a vede Protektorát. Ostatní frakce se podvolily jednoduše proto, že ona má zbraně. Z Kompaktu je rodící se demokratický stát podepřený vysokým generálem kel Brezanem. Kelové šilejí, jak se snaží v tom zmatku vyznat.“

„Demokratický?“ podivil se Jedao. „To je co?“

„Hlasujou o všem od svých vůdců po zákony,“ odvětil Kujen.

Jedao se nad tím zamyslel. „Zní to hrozně neprakticky,“ prohlásil, „ale dobrá. A co tvoji kelové? Koho podporujou oni?“

„Jejich loajalitu ti můžu zaručit.“

„Ach?“ pronesl Jedao neutrálně.

„Prve tu byly nějaký morální otázky,“ mlžil podezřele Kujen.
„Uvidíš, až na ně narazíš.“

„Jaký —“

„Chci vidět, jak si s tím poradíš.“

Zkouška. Jedaoovi se to taky nelíbilo, ale zvládne to. „Co jméno tý upírky, která po mně jde?“

Kujen ustoupil. „Jmenuje se kel Čeris.“

To jméno nevyvolalo ani záblesk vzpomínky. „Je to někdo, koho bych měl znát?“

„Ty ne,“ řekl Kujen s nádechem podráždění. „Co se *tebe* týče, je to nižší důstojník s matematickým nadáním. To *já* jsem ten, kdo měl předvídat, že z ní vyroste radikální zničený jestřáb.“

Zničený jestřáb? divil se Jedao. Byl by se zeptal, nebýt toho, že Kujen už mluvil dál.

„Nestřetneme se s ní přímo,“ pokračoval Kujen. „Právě nyní jsi v nevýhodě. Později, s lepšími zdroji možná. Ale zatím ne.“

„Nechci po ní jít,“ namítl Jedao. Vyhýbat se jí znělo jako rozumná rada. Pokud byla víc on než on sám, a navrch labilní, mohla by být schopná zopakovat ten trik proti osminásobné přesile. Jedao by se vsadil, že ač sto osm korouhvoových můr zní působivě, neměl proti ní osminásobnou přesilu. Kolik by potom zbývalo jí? Třináct a půl můry? „Chci vědět, kde je, abych mohl zdrhat jako o život, kdybych ji uviděl přicházet.“

„Moji agenti dělají, co umějí,“ odvětil Kujen. „Naneštěstí ji nikdo neviděl posledních devět let.“

Skvělé, takže cíhala někde v utajení, aby ji taky neviděl přicházet.

„Udělám ti radost,“ pokračoval Kujen dost necitelně. „Ukážu ti tvou velitelskou můru.“ Zvedl tabulku a klepl na ni. Na Jedaa udělalo dojem, že se mu krajka na rukávech nepletla pod prsty.

„Trojčata?“ zeptal se Jedao a zadíval se na obrázky tří můr, které se nyní před ním vznášely, jedna velká se dvěma menšími

po boku. Všechny tři měly typický trojúhelníkový profil kel-
ských válečných můr. Větší měla uprostřed těla osazený kanon
a k tomu byla vybavená očekávanou sadou střeleckých věží
a raketových portů.

„Ne, ty menší dvě jsou tam kvůli porovnání velikosti,“ vy-
světřil Kujen. „Ta nalevo od tebe je zuboměra. Kdysi jsi je měl
v oblibě. Ta napravo je —“

„— korouhivová měra,“ skočil mu Jedao do řeči a pak se za-
razil.

Kujen zvedl obočí. „Vidíš, nezapomněl jsi všechno.“ Zno-
vu pohnul rukama. Měl krásné ruce s půvabně se zužujícími
prsty.

Nad prostřední měrou se objevila čtvrtá. Byla širší a delší
a také měla hlavní kanon na páteři.

„Žároměra,“ pravil Kujen. „Bývalo jich šest. Teď zbývají jen
čtyři a ovládá je protektorgenerál Inesser. Nikdo v současné
době nemá mûroděnici schopnou stavby nových můr, díky
čemuž máme trochu času. V každém případě ta prostřední je
stříhoměra a je tvoje. Nechal jsem jednoho asistenta, aby ji
pojmenoval, což byla chyba, ale já strašně nerad dávám jména.
Nedívej se tak na mě, já je jenom navrhuju.“

Kujen zaostřil na kanon. „Tohle je stříhový kanon,“ pravil.
„Funguje jen v terénu vysokého kalendáře, což je hlavní nevý-
hoda, zvlášť když budeš bojovat proti radikálům, vzbouřen-
cům a kacířům.“

„Proč se s ním teda vůbec namáhat?“ chtěl vědět Jedao.

„Vytváří pulz, který ohýbá časoprostor,“ vysvětloval Kujen
trpělivě. „Vytvoření pulzu je exotický jev. Ale jakmile se to stane,
bude pokračovat dál do libovolného terénu, dokud se nerozply-
ne. Ten nápad jsem dostal díky tomu, jak funguje mûrový po-
hon, když se chytí časoprostoru a přitahuje se. Vyšlechtit úpra-
vu v mûrový linii chvíli trvalo, ale jistě zjistíš, že to stálo za to.“

Jedaovi to došlo. „Takže z něj můžeš vystřelit z naší strany
hranice na jejich.“

„Ano.“

„Doufám, že pořád ještě existují konvenční zbraně,“ poznamenal Jedao a upřel na Kujena tvrdý pohled. „Protože jestli to je gravitační vlna, mělo by to rozhodit formace, ale jinak to jenom projde *skrz* samotný můry. Nedokážu je tím zničit přímo.“

Skvělý, pomyslel si. Už mluvil, jako by do toho opravdu chtěl jít.

Kujen se ho snažil gestem uklidnit. „Já bych nebyl tak skromný. A není to v tomto ohledu úplně k ničemu — jednou to zkus na planetě s oceány nebo atmosférou a dostaneš zajímavý turbulence. Podívej se na ty další specifikace —“

Před obrázky se objevily aktuální údaje. Jedao si prošel seznam všech zbraní, jakož i počty raket a min plus velikost prostoru pro nezbytnosti jako pěnový tmel a kysané zelí. Na kelské lásce ke kořeněnému nakládanému zelí se očividně nic nezměnilo. Ukázal na tabulku. Kujen mu ji podal, aby si mohl projít vlastní dotazy. Jedaovi chvílku trvalo, než přišel na to, jak funguje rozhraní, ale po chvíli už dokázal vyvolat pár vysvětlujících diagramů.

Čísla pro něj zprvu nic moc neznamenala. Ale když se trochu zamyslel, viděl schopnosti stříhomůry v hlavě. Dokázal si představit manévry, jichž byla schopná, a jak bude tančit na jeho rozkaz. „Kolik takových máš?“ otázal se, ač odpověď už uhadl.

„Jen tu jednu,“ potvrdil mu jeho domněnku Kujen tónem, který si Jedao vyložil jako skutečnou lítost. „Nevíš, co jsem musel udělat, abych získal zdrojový materiály potřebný k růstu součástek takového můrového pohonu. Budeš muset mít na paměti, že můrový pohon stříhomůry a manévrovací motory mají lepší poměr hmotnosti k tahu než tvoje korouhvořivé můry, i když je větší. Neuteč jim.“

Jedao si poslušně vyhledal profily obou pohonů a rozdílly na něj udělaly dojem. Provedl pár výpočtů, aby porovnal

tah během různého zrychlení. Po chvíli si uvědomil, že Kujen mhouří oči. „Udělal jsem něco špatně?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Kujen po krátké odmlce. „Zaměřil ses rovnou na průsečík těch dvou křivek.“

Jedao si to přepočítal v hlavě. Zvláštní, ale pokud mu minulé léta kouzlem opravila tuto část mozku, nehodlal říct ne ani na to. „Musí to tam někde být,“ poznamenal. „Pokud předpokládáš, že křivky se vždycky sbíhají —“ Ukázal to.

„To vidím,“ pronesl Kujen hlasem tak suchým, až si Jedao připomněl, že poučuje niraiského hexarchu o matematice natolik elementární, že to nejspíš dokázal vypočítat už jako malý. „No, zatímco tě kelové vždycky raději přidělovali na strategický problémy, neuškodí dokončit tvoje vzdělání. Vzhledem k tomu, kolik kalendářních kacířství tam bují, může to jedině pomoci rozvíjet tvoje matematické schopnosti.“

„To bych rád,“ přiznal Jedao a odměnou mu byl Kujenův napůl úsměv, napůl smích.

„Mezitím,“ pokračoval Kujen, „vyřídíme praktický záležitost. Nastav si na uniformě označení. Myslel jsem, že si na to vzpomeneš, ale jelikož se tak nestalo — kelové mají rádi, když je všechno podle protokolu.“

„Nastavit? Neměly by na to být odznaky?“

„Opravdu lituju, že jsem neměl jak líp zkontrolovat, co si pamatuješ a co ne,“ zamumlal Kujen. „Uniforma reaguje na tvůj hlas. Jen jí sděl svoje jméno a hodnost a ona si zbytek přečte z tvého profilu.“

Jedao poslechl a překvapilo ho, když se nad šaoským okem objevila generálská křídélka, dvě věci, na jejichž získání si nevzpomínal. Navíc to byla hodnost plného generála. Bude mu to Ruo závidět?

„I když je mi čtyřiačtyřicet,“ začal nevěřičně a s nemalou lítostí nad ztracenými léty, „je to trochu málo.“ Představa, že se před kely objeví v této uniformě, ho notně znepokojovala. Předstoupit před ně a předstírat, že je generál — *jejich*

generál —, mu připadalo jako vybízet je, aby do něj udělali díry. Slyšel, že mají dobrou mušku.

„Kelové ctí hodnost,“ řekl Kujen. „Budou ctít i tu tvoji.“

Jenom aby, pomyslel si Jedao. Existoval jen jediný způsob, jak to zjistit. „Tohle jsou skuteční kelové,“ podotkl, „sloužící na skutečných mûrách a bojující ve skutečný válce. A ty ses rozhodl, že jestli to má fungovat, musím pro tebe být skutečný generál.“

„Shrnul jsi to správně, ano.“

Špatná situace. Nicméně potřeboval zůstat naživu dost dlouho, aby zjistil, jak naklonit šance nejen ve svůj prospěch, ale také ve prospěch kelů, které dostane do péče. „Je mi jedno, jak moc rozsekaný tenhle váš hept — hexarchát je,“ prohlásil Jedao, „nebo jak dobrá je tahle stříhomûra. Roj o sto osmi mûrách, jakkoliv působivý, nezanechává moc prostoru pro chyby. Tohle se dá udělat jediň tak, že se rychle zlepším a nebudeme bojovat čistě.“

Z náhlého popudu Jedao Kujenovi zasalutoval. Ten pohyb byl znepokojivě přirozený. Formálně kelsky pronesl: „Jsem tvoje zbraň.“ Cítil, že by měl tuto příležitost nějak uctít, i když to nebyla ani vzdáleně přičetná příležitost.

Kujenovi zazářily oči. „Věděl jsem, že se mi vrátíš,“ prohlásil. Teprve mnohem později přišel Jedao na to, co tím vlastně myslel.

Kapitola dvě

Před devíti lety

Ráno poté, co Čeris zmizela a vzala s sebou jehlomůru, probudil vysokého generála kel Brezana cizinec v jeho ložnici na žáromůře *Hierarchie hojnosti*. Zprvu si myslel, že si nějaký služebník popletl čas, protože kdo ve jménu ohně a popela by v tuto hodinu podával čaj? Využil pro jednu svou nepříjemně vysokou hodnost a nařídil, aby ho nikdo nerušil, pokud nenastane stav nouze, protože se potřeboval pořádně vyspat, než se pustí do řešení problémů světa.

Než si šel Brezan lehnout, prošel svou obvyklou rutinou včetně toho, že si odmotal obvaz, který nosil kolem hrudi, protože v dobách krize, chaosu a strašných událostí ho v chodu udržela jen ta rutina. Možná byl nejvýše postavený kel, který v hexarchátu zůstal, ale to neznamenalo, že chtěl vojsku připomínat jejich mlhavé předsudky vůči muži, který neměl to štěstí, že by se narodil v mužském těle. Kolem dokola číhaly jen situace ztráty: změny pohlaví nebyly náročné, jen časově, až na to, že kelové neschvalovali ani je, nějaký pitomý puritánský rys. A tak přežíval, jak byl. Poslední dobou si to sotva kdy uvědomil. Kromě toho pochyboval, že vzhledem ke všem

ostatním důvodům, pro něž by ho mohli kelové nenávidět, by být ženatvar znamenalo ještě nějaký rozdíl. Mezitím se držel malých módních signálů, které lidem, jež potkával, napovídaly, jak chce být viděn, jako byl sestřih a (když byl mimo službu, což už nebude nikdy) styl šperků.

„Je to stav nouze,“ pronesl drsný, hluboký hlas, právě když Brezan zaregistroval zvuk prudce se zavírajících dveří.

Brezan se polekaně probudil a marně šátral po příruční zbrani. Nebyl dost paranoidní, aby s ní spal, čehož začínal litovat, i když pochyboval, že by dokázal vetřelce zasáhnout někam, kde by to stálo za to. Spíš by se střelil do nohy, nebo, kdyby byl vesmír zvlášť nespravedlivý, byla by mu zbraň vystřelena z ruky *znovu*. Přes tohle se asi nikdy nepřeneše.

Svíčkoviny v místnosti se rozzářily v reakci na cizince, což nebyl vůbec žádný cizinec. Byla to jedna z kelských seržantů pracující u spojení, boubelatá žena mající ve zvyku vykládat sprosté vtipy každému, kdo to vydržel. Jenomže Brezan začínal mít dojem, že ta ženská vůbec není kel, ne pokud se vloupala do jeho pokoje.

„Zdravím, vysoký generále,“ pozdravila. Nesla podnos s šálkem čaje, z něhož se kouřilo.

„Ty jsi šaos?“ zeptal se Brezan. Klidně nemusel plýtvat časem.

„Výborně,“ opáčila.

„Jak se jmenuješ doopravdy?“

Přišla blíž, natolik pomalu, aby to nepůsobilo výhrůžně. „Kladeš špatnou otázku. Mimochodem, jsem šaos Emio. A ty by sis měl dát ten čaj. Není v něm jed, pokud nepočítáš pár stimulantů navíc. Na tenhle rozhovor musíš být vzhůru.“

„Copak,“ ucedil Brezan jízlivě, „nejsem už teď dost vzhůru?“ Odkopl pokrývku a posadil se. V noční košili a s neupravenými vlasy se cítil podivně zranitelný.

„Ach, ty stimulanty nepotřebuješ kvůli *mně*,“ pravila Emio. „Ale potřebuje s tebou mluvit hexarcha a na to musíš mít všech pět pohromadě.“

„Hexarcha“ znamenalo šaos Mikodeze, jednoho z posledních lidí, s nimiž by chtěl Brezan mluvit. „Nemohl mi zavolat přes normální kanály?“

Emio na něj vrhla pohled. „Nemůžu tě nutit, abys to bral vážně,“ pravila znepokojivě ledabyle, „ale je to ve tvém nejlepší zájmu. Protože pro tebe mám dvě zprávy a hexarcha bude tvůj nejlepší kamarád, až je budeš řešit.“

Brezan usoudil, že ho Emio nejspíš nenechá se v klidu obléknout. Přistoupil k zásuvce a zašátral po hrudním obvazu a uniformě. „Tak dobrá,“ zabručel, „povídej.“

„První je to, že tvoje revoluce je už v ohrožení.“

Brezan se ušklíbl. „To je všechno? Je to revoluce. Ta je v ohrožení už z podstaty věci.“

Emio pokračovala, jako by jeho výbuch neslyšela. „Druhá je to, že osoba, na kterou jsi spoléhal, že to vyřeší, kel Čeris, zmizela.“

Brezan ztuhl. „To nemyslíš vážně.“

„Zase marníš čas,“ utrousila Emio. „Už jsi přece vedl štábní porady. To obvykle trávíš tolik času nepodstatnostmi?“

Nakolik začínal Brezan Emio nesnášet, proti tomuto nemohl nic namítat. Pokud mluvila pravdu — a on měl neblahé tušení, že pravdu mluví —, potom ji musel přestat popichovat a raději se připravovat na opravdu ošklivou situaci. „Nevíš, kam se Čeris poděla?“

Neptal se, jak moc Emio ví o Čeris-Jedaovi a její roli v kalendářním výkyvu, který pomalu zastavil celý hexarchát. Za prvé, odpověď by se mu nelíbila. A za druhé, v této chvíli na tom nezáleželo.

„Kdyby ano, říkala bych, že zmizela?“ prohlásila Emio s nenesitelnou rozumností. „A víš, co se kelů týče, jsem jenom seržant. Nemám pravomoc poslat každého, aby ji mazal hledat.“

„Nebylo by to k ničemu,“ poznamenal Brezan. „Předpokládám, že si vzala jehlomůru.“ To bylo plavidlo, v němž přiletěla, a bylo vybavené dokonalým maskováním.

„Hádáš správně.“

Mezitím se už Brezan dooblékl, ač měl pomačkaný límeček. Pokud to Emio vadilo, nechala si to pro sebe. „Jsem připravený,“ oznámil Brezan.

„Ne,“ namítla Emio, „musíš se nejdřív najíst a napít.“

„Ty si ze mě děláš srandu.“

„Myslím to vážně.“

„Hexarcha Mikodez ti k tomu dal osobní rozkazy?“

Emio se lehce ušklíbla. „Hexarcha ne. Jeho asistent Zehun. Můžu tě ujistit, že svým způsobem je Zehun mnohem děsivější.“

Vzhledem k tomu, že Mikodez právě nechal zavraždit ostatních pět hexarchů, když se prohlásil za Čerisina spojence, o tom Brezan silně pochyboval. Nehodlal se však hádat. Brezan měl živé vzpomínky na své jediné setkání se Zehun, které opravdu bylo děsivé. Sedl si ke stolu, na nějž Emio postavila podnos, a jedl tak rychle, jak mu to nevalná chuť k jídlu dovolovala.

„Dobrá,“ řekl. „Doufám, že máš bezpečnou linku do Citadely očí nebo kde se to hexarcha v dnešní době potlouká, protože si jsem celkem jistý, že pokud ho zkusím zavolat já, hovor se jenom odrazí.“

Emio to ani nepoctila odpovědí. „Tvůj terminál, jestli smím?“

Brezan netrpělivě mávl rukou. „Tak ať to máme za sebou.“

Emio se naklonila nad terminál a zadala dlouhé vlákno heslových frází. „Dobrá,“ řekla. „Linka 6-1 do Citadely očí. Nemělo by trvat dlouho, než to hexarcha zvedne.“

Brezan odolal nutkání využít čas při čekání a zkontroloval svůj odraz v hladkém, tmavém povrchu terminálu. Pokud hexarcha šaos Mikodez trval na tom, že ho vzbudí uprostřed noci (revidovaného kalendáře), aby si s ním mohl promluvit, mohl hexarcha šaos Mikodez zvládnout nedokonale učesané vlasy a pomačkaný límeček.

Po dvou minutách obrazovka ožila. Brezan se s Mikodezem nikdy nesetkal, ale jako každý informovaný občan věděl, jak ten muž vypadá. Mikodez se, na rozdíl od mnoha šaosů, nikdy nenechal upravit, kromě toho, aby zůstal rozumně mladý, jako by to udělala každá soudná osoba. Obličej s tmavou pletí rámovaly lesklé černé vlasy s dlouhou ofinou a z uší mu visely náušnice s červenými střapci a zlatými korálky. Kromě toho však byla jeho rudo-zlatá uniforma naprosto ortodoxní, mlhavě vojenského stylu i přes zoufale nepraktické barvy. Ale zase Brezan předpokládal, že pokud zrovna neblbnete někde na planetě, je celkem jedno, jaké barvy na sobě máte, když se poflakuje vesmírem.

„Vysoký generále,“ začal Mikodez. Měl překvapivě mírný tenor. „Emio.“

Brezan se snažil potlačit vlnu čiré atavistické hrůzy. Nakonec, pokud by ho chtěl Mikodez zavraždit, mohl nechat Emio, aby ho zastřelila už před chvílí.

Emio jenom kývla a posadila se na kraj Brezanova stolu. Za jiných okolností by to Brezana naštvalo mnohem víc. „Hexarcho Mikodezi,“ pozdravil. „Máš mou pozornost. Co je tak naléhavého?“

Mikodez se na něj zakřenil. Díky tomu vypadal skoro přátelsky, ale Brezan se pochopitelně nenechal oklamat. Nikdo, kdo měl pod palcem tolik asasinů a špehů, nemohl být *přátelský*. „Promiň, že ses musel se svou novou osobní stráží setkat tak překotně,“ pronesl Mikodez, „ale nedalo se dělat nic jiného.“

„Jestli jsme tak v prdeli, že mi bezprostředně hrozí, že mě někdo oddělá, tak si nejsem jistý, jaký rozdíl bude znamenat jedna tělesná strážkyně. I když to je superhrdinská šaoská strážkyně.“ Zvedl obočí k Emio, vyzýváje ji, ať se opováží něco říct.

„Pouze při výkonu služby,“ odušila nevzrušeně.

„Zoufale potřebuješ informace,“ vysvětloval Mikodez, „zvlášť pokud se Čeris nezdržela a nepřevzala otěže. Omlouvám se,

že jsem se neozval dřív, jenže jsem nejprve musel ty informace dostat *sám*, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Ano,“ zabručel Brezan trpce. „Pokud můžu říct, znamená to, že tady budu muset zůstat a držet hexarchát pohromadě, dokud nebude možné zřídit slušnou dočasnou vládu.“ Což bude ještě zajímavé, protože on rozhodně nebyl politický teoretik a automaticky nedůvěřoval každému, koho by mu mohl právě Mikodez nabídnout. Nebylo mu zcela jasné, vlastně to nebylo jasné nikomu, jakými zákony se nyní hexarchát řídí. Bude dál platit měna? A jak má přesvědčit andany, aby mu pomohli stabilizovat trhy? Co se stane se všemi vidony? Co teď budou dělat za práci? A tady problémy teprve začínaly.

„Horší než to.“ Mikodez vystřízlivěl. „Nejspíš budeš muset lidi přinutit, aby dodržovali tvůj nový kalendář a přihlásili se k tvojí vládě. Přinucením myslím lichotky. Normálně bych ti nabídl služby svojí propagandistický divize, ale právě teď je moje oblíbenost na nejnižším bodě. Pokud možno nechceš, aby tě viděli, že spolupracuješ se mnou.“

Brezan se vyhýbal zmínce, že by radši nemusel spolupracovat s Mikodezem, tečka, a nejen proto, že neviděl, že by měl moc jiných možností. „No, to je jedna věc, kterou zvládnu líp než Čeris. Ne proto, že bych byl zvlášť charismatický nebo zajímavý, ale proto, že si touto dobou všichni myslí, že je Jedao.“

„Charisma je jenom otázka praxe,“ prohlásil Mikodez a mávl rukou. „Nepochybně nemáš moc času. Povedu tě, ale bude to fungovat jen tehdy, pokud mě budeš brát vážně.“

Teprve teď mu začínalo docházet, že *šaos Mikodez* ho skutečně hodlá podpořit jako novou hlavu státu. „Co z toho budeš mít ty?“ zeptal se.

„Stabilitu,“ řekl Mikodez s odzbrojující upřímností. „Šaosové už mají v tomto ohledu problémy i přes mou snahu.“

„To nedává smysl,“ namítl Brezan nevzrušeně. „Proč jsi místo toho neodstřelil Čeris, když jsi měl možnost?“

„Protože Čeris nebyla jediná, kdo měl námitky proti výročím,“ vysvětloval Mikodez. Náhle se mu z hlasu vytratil veškerý humor. „Jasně, slavnosti čokolády a dárky vyměňovaný na Nový rok jsou asi celkem neškodný. Ale mučení? Všechny ty zkrácené životy? Je to plýtvání.“

Brezan na něj vycenil zuby. „Vidím, že jsi neřekl ‚špatný‘. Jestli ti na tom tolik záleželo, proč jsi něco neudělal už dávno?“

„Protože když jsem usedl do křesla hexarchy, bylo mou povinností pečovat o blaho šaosů,“ vykládal Mikodez. „Celá desetiletí to znamenalo zachování stávajícího stavu. Nemysli si, že jsem nezkoumal alternativy. Zkoumal. Ale jak vzápětí zjistíš, vyrvat vládu z kořenů a nahradit ji něčím novým? Není to lehká práce.“

„Mluvíš jako někdo, kdo o tom něco ví.“

„Á, *tohle* jsme ukradli andanům,“ pronesl Mikodez. „První kontakt má ohromný soubor z výzkumu, jak převádět vlády a společensko-kulturní struktury. Problém je, že všechno to směřuje špatným směrem — vzít kacíře, kteří se ještě dají zachránit, a zapojit je do hexarchátu. Chceme jít opačným směrem, a to opačným směrem k něčemu, co v naší říši ještě nikdy neexistovalo. Předpokládám, že spousta lidí se vzbouří nebo uteče nebo zemře, než se to všechno usadí.“

Brezan na něj vrhl přísný pohled. „Říkáš to tak přezíravě.“

„Nejsem jediná, kdo stvořil tenhle svět, Brezane.“

Brezan zrudl. Toto obvinění nemohl popřít. Nakonec, měl možnost předat Čeris kelskému velení. Místo toho se s ní spojil. Nikoliv poprvé si vzpomněl na Ceju, andanskou agentku, která ho doprovázela, když se vydal zavraždit Čeris, a která bývala jeho milenkou. V době, kdy oba považovali Čeris za Jeda. Čeris sama udělala všechno, co mohla, aby v tomto ohledu lidi zmátla. Nabídla mu vyhlídku na lepší svět, v němž nebude nutné obřadně mučit lidi, aby vysoký kalendář dál fungoval. Brezan jí věřil. A na základě té víry zradil kelské velení, svou rodinu a milenkou Ceju. Už začínal uvažovat, jestli to nezvorál.

„Někdo se bude muset ujmout prozatímní vlády,“ poznamenal Brezan. „Doufal jsem, že to bude Čeris. Ale vidím, že to by nefungovalo.“

Přesto se zlobil, hrozně se zlobil, že tu Čeris nezůstala, aby pomohla odzvorat revoluci, kterou vyprovokovala. Podíval se na své ruce a všiml si, že je má zaťaté v pěst. S námahou prsty narovnal.

„Nebyla by k ničemu,“ prohlásil rázně Mikodez. „S Jedaem mají společný to, že jejich slovní zásoba pro řešení problémů je omezená v podstatě na to, že je odstřelí. To je moc hezký, když jsi na bojišti. Ale ve zbytku skutečného světa to není moc užitečné.“

„Nemůžu uvěřit, že tohle slyším od šaose.“

„Existuje spousta problémů, které se dají úspěšně vyřešit tím, že nic neodstřelíš.“

„Zvážím to,“ připustil Brezan. „Takže. Na Čeris se nemůžu spolehnout, a vzhledem k tomu, že ona je víc zničený jestřáb než já, mohlo by být vlastně dobré, že odešla. Co ještě musím vědět?“

„Prozatím tři věci,“ řekl Mikodez. „Za prvé, kel Inesser — nejstarší polní generál hexarchátu — „bude problém.“ Vysvětlil, že pod svou korouhví spojila nemalý počet kelských rojů a prohlásila se protektorgenerálem. „Dávám jí body za tvořivost. Podle všeho nevznesla nárok na stolec hexarchy kvůli, no, tobě.“

Brezan vyštěkl smíchem. „Jako bych já byl hrozbou pro *Inesser*.“ Pro někoho, kdo generáloval už před narozením jeho rodičů? A Brezan sám neměl zkušenosti s velením v poli. Donedávna jenom seděl na zadku v osobním. „Takže ty chceš, abych přesvědčil lidi, že někdo zcela neznámý je lepší vůdce?“

„Jsi zcela neznámý, který představuje změnu režimu,“ pokukával Mikodez. „Inesser se drží vysokého kalendáře. Pro některý lidi to znamená hodně, když to můžeš podpořit zbraněmi.“

„Ano, ohledně toho,“ pronesl Brezan. „Mám jenom ten jeden roj a generál Chirujev stále není, jak jsi asi slyšel, úplně zdravá. Leda máš co nabídnout.“

„To mám,“ potvrdil Mikodez. „Protože tvůj druhý problém je, že když je kelský velení vyhlazený, nikdo už žádnému roji neposkytuje strategický vedení. Nepotrvá dlouho a všichni ti cizinci využijí situace.“

Brezan si to taky myslel. Nedalo se tomu vyhnout. Kelské roje obvykle dostávaly rozkazy od kelského velení, které pečlivě analyzovalo širší strategický obraz. Dokonce i generál Inesser — protektorgenerál Inesser nebo jak — bude mít při náhle chybějícím velení problémy s reorganizací svých sil.

„A ty máš řešení, že?“ Brezan vrhl na Mikodeze tvrdý pohled. „Protože neuniklo mojí pozornosti, že šaosové jsou jediná frakce, která z celý tý pohromy vyvázla beze škod.“

„Výborně,“ řekl Mikodez. „Nakonec možná ještě máš naději. Ano, nabízím ti služby šaosů. A preventivně máme napíchnutou většinu kelských odposlouchávacích stanic.“

Preventivně, to mě podrž, pomyslel si Brezan, ale nepřerušoval ho.

„S dovolením, vysoký generále, mohli bychom vykonávat stejnou úlohu jako kdysi kelský velení. Už tady mám bandu analytiků, kteří to stejně dělají.“

Fakt, že ho Mikodez začal náhle oslovovat jeho původním titulem, Brezanovi neunikl. Možná se Mikodez považoval za loutkovodiče, myslel si, že se zničenými jestřáby se snáz manipuluje. Brezan doufal, že ho vyvede z omylu, ne aby ho naštvál, ale proto, že mezihvězdná vláda byla příliš důležitá, aby ji jen tak naivně předal. Ač neměl Brezan v této chvíli žádnou pořádnou páku, mohl využít toho, že ze sebe Mikodez právě udělal téměř stejně velkou a stejně neblaze proslulou celebritu, jako byl Jedao.

„Přijímám,“ řekl Brezan, protože chtěl zachovat představu, že má na výběr. „Co je ten třetí problém?“

Mikodez si pohrával s náušnicí, což byla první známka nervozity, jakou projevil. „Jeden z hexarchů není mrtvý.“

Brezan se zamračil. „Čerisiny — zdroje byly přesvědčené, že ty jsi jediný, kdo vyvázl.“ Kolik toho vlastně Mikodez věděl o úloze služebníků jako špehů? „Další dvojník?“

„Ne,“ odpověděl Mikodez po delší odmlce. „Nebyl to dvojník. Ne tak, jak si myslíš.“

„Povídej.“

„Nirai Faian byla falešná hexarcha,“ sdělil mu Mikodez. „Něco jako nejvyšší správce, zatímco skutečný hexarcha si dělal svoji práci jinde.“

„To zní paranoidně,“ poznamenal Brezan. „Musíme tedy zabít toho pravýho?“ Myslel to jako vtip.

Měl vědět, že se šaosy nemá žertovat o úkladných vraždách. „Co jsem se dozvěděl o jeho existenci, snažím se přijít na to, jak to provést,“ přiznal Mikodez zcela vážně. „Jmenuje se nirai Kujen. Neslyšel jsi o něm —“ Brezan mu to gestem potvrdil — „ale jistým způsobem všechno, co víš, závisí na něm. Už skoro před devíti stoletími vynalezl moderní mŕrový pohon. Vysoký kalendář je jeho vŕtvor. Stejně jako černá kolŕbka.“

Brezan na něj zděšeně zíral. Ale myšlenky už mu běžely jako o závod. „Takže je nesmrtelný,“ pravil. „Jako Jedao.“

„Jako Jedao,“ potvrdil Mikodez, „jenom bez některých omezení, který umožňovaly ovládat Jedaa. Teda do té míry, nakolik byl kdy Jedao ovladatelný, což je nezodpovězená otázka. Ale tento argument je sporný.“

„Je pro tebe nebezpečný?“ dotazoval se Brezan. Protože ho napadal jediný důvod, proč by to mělo zajímat někoho jako Mikodez.

„On je nebezpečný pro každého.“

„Devět set let, říkáš, a přitom hexarchát nerozbil on. Jestli vynalezl mŕrový pohon —“

Mikodez potřásl hlavou. „Kujen si vždycky uměl kupovat oblibu u lidí. Nenech se do toho zatáhnout. Je geniální, ale

hexarchát je velký místo. I když revoluce není přátelská vůči výzkumným divizím, nakonec dokážeš najít další techniky, kteří ti budou moct nabídnout užitečný inovace, aniž by vyžadovali, abys poslal svoje svědomí k řasu.“

Brezan si nemohl pomoci. Dusil se smíchem. „Omlouvám se,“ vyhrkl, když Mikodez skončil, „šaorský hexarcha se svědomím?“

„Ale já nic takovýho nemám,“ ujistil ho Mikodez. Brezanův výbuch vzal s klidem. „Nicméně je jasný, že ty ano. A ty budeš tvářit celý operace.“

„Proč jsem o tom Kujenovi vlastně ještě doteď neslyšel?“

„Protože je to tajnostkářský parchant,“ odušil Mikodez. „Když si to vezmeš, je to skvělý způsob, jak přežít, když je ti skoro tisíc let. Odvaha nikdy nebyla Kujenovou silnou stránkou, což by sám přiznal jako první. Tady —“

Terminál ukazoval, že přijal datový pulz od Mikodeze. Brezan otevřel profil v něm obsažený. Nirai Kujen, nejen tajnostkářský parchant, ale také neobyčejně pohledný parchant. Poznámka ho varovala, aby nebral tělesný vzhled příliš doslovně, protože Kujen, stejně jako Jedao, byl duch, který posedal různá těla podle toho, jak mu to vyhovovalo. Naštěstí profil také obsahoval údaje o pohybových vzorcích, které byly mnohem spolehlivější. Jako bývalý důstojník z osobního měl Brezan spoustu zkušeností se sledováním nuancí v řeči těla.

„Takže ty říkáš, že on zapracoval výroční obřady do vysokého kalendáře záměrně?“ Brezan se nenamáhal skrýt odpor. „Jaký pro to máš důkaz?“

Mikodez pokrčil rameny. „To mi sám řekl. Přečti si ten soubor. Celý ten rozhovor jsem nahrál, ale nechal jsem ho přepsat s časovými značkami u klíčových partií, abys to nemusel poslouchat celý.“

„Jak ohleduplný.“

„Neděkuj mně, poděkuj mému štábu.“ Mikodez zatukal na něco mimo Brezanovo zorné pole. „Mám důvod věřit, že Kujen

je osobně spojený s hexarchátem takovým, jaký byl. Stáhl se z dohledu těsně před tou záležitostí v Pevnosti roztočených mincí, skoro jako kdyby věděl, odkud vítr vane. Nelíbí se mi to a nelíbí se mi fakt, že nevím, co má za lubem.“

„Celá léta jste byli kolegové,“ podotkl Brezan pomalu. „Nemohl jsi s ním něco udělat dřív?“

Mikodez se pousmál sám nad sebou. „A co, vypudit ho? Jsem byrokrat, ne geniální matematik. Ty jsi nejspíš příliš mladý, než aby sis to pamatoval, ale když jsem usedl na stolec, bylo mi teprve něco přes dvacet. V té době se nečekalo, že přežiju dýl než pár dní, a potom co předchozí vedení rozházelo zdroje během zbytečných, malicherných půtek s andany a vidony, byli šaosové zvláště oslabení. Nedychtil jsem po boji a Kujen se se mnou náhodou shodoval v otázce ceny stability.“

To bylo podruhé během rozhovoru, kdy Mikodez pronesl to slovo. Brezan si nemyslel, že to je náhoda. Nedělal si iluze, že by mohl Mikodeze vyzvat v jeho vlastním sídle moci, ale ani se nehodlal stát pouze jeho loutkou.

„Přečtu si ten soubor,“ přislíbil Brezan. „Ale bezprostřední problém je to první: udržet hexarchát, aby nevybuchl. Na tom s tebou budu spolupracovat. Pokud získáš víc informací o tom, kde se Kujen nachází a jaký jsou jeho nejnovější záliby, můžeme se o tom pak pobavit.“

„To by šlo.“ Mikodez našpulil rty. „Ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Musíš se co nejdřív odpoutat od Chirujevina roje,“ radil Mikodez. „Za první, budeš muset uhasit ohně a vytvořit jádro nových vládních sil. Nechceš být v přední linii. Na to jsi teď příliš důležitý.“

Brezan na něj vrhl nevěřící pohled.

„Byl jsi zvyklý myslet na sebe jako na někoho ne moc významného, to vidím. Obávám se, že skromnost se bude muset stát věcí minulosti.“

„Moje sestry by se uchechtaly smíchy, kdyby tě slyšely, že mi říkáš skromný,“ poznamenal Brezan.

„Mluvím vážně,“ ujistil jej Mikodez. „Polovina vůdcování je naparovat se a tvářit se, že víš, co děláš, ať už to je pravda, nebo ne. Ta druhá polovina, no, na tu jsou spojenci a přidělování úkolů nadaným podřízeným. Směl bych něco navrhnout, když už jsem v tom?“

„Myslím, že tě asi nedokážu zastavit.“

„Jistý plukovník kel Ragath zřejmě přežil zkázu Rozsypa-ných jehel a stále se snaží spojit s Čeris, ovšem nemá štěstí,“ vysvětloval Mikodez. „Radím ti, abys mu zavolał a okamžitě ho povýšil, pokud nemá generál Chirujev nějaký nepřekona-telný námítka.“

„Přeptám se jí,“ přislíbil Brezan automaticky, „i když pochy-buju, že bude něco namítat. A co má plukovník na práci po-slední dobou?“ Jako spousta kelů, i on slyšel o Ragathovi, který se těšil uznávané kariéře, než narazil na strop ve své současné hodnosti, protože jeho druhá specializace byly dějiny. Svými šíravě kritickými články o kelské politice si Ragath nevyslou-žil mnoho přátel na vysokých místech.

Mikodez se usmál. „V jedné soustavě ve Sklobodný marce sehnal vlastní vojenský oddíl a teď se hrabe v krvavých logi-stických detailech. Myslím, že pokud k němu přijdeš a zmí-níš před ním Čerisino jméno, bude ochotný s tebou pracovat.“

„Což je dobře,“ zabručel Brezan, opět zděšený čirým rozsa-hem úkolu, který měl před sebou, „protože dokonce i lidé, kte-ří jsou zjevně ochotní se mnou pracovat, by mohli být špěhové nebo sabotéři nebo patolízalové.“

„Aha.“ Mikodezův úsměv posmutněl. „Už se učíš.“

„Mám problémy s ovládním vzteku,“ připustil Brezan, když si vzpomněl na ty staré poznámky ve svém spise, „ale nejsem blbec.“

„No, je to začátek,“ prohlásil Mikodez. „Instinkt mi radí odtáhnout tě do Citadely očí pod mou ostrahu. Naneštěstí

v tomhle jediným případě se můj instinkt mýlí. Bude z tebe veřejná osobnost, vysoký generále, a to znamená chodit na místa, kde tě může veřejnost vidět. A to z tebe taky udělá pořádný cíl, takže ti přidělím část svojí ochranky.“

„Tvoje ochranka mě zřejmě tiše zmizí, když začnu mít moc svých nápadů,“ soudil Brezan.

„Nebud' hloupý,“ napomenul ho Mikodez. „Už tak mám dost problém ve vztazích s veřejností i bez toho, aby mě viděli, jak nechávám zabít *další* lidi. Jak to vypadá, dávají mi za vinu všechny možný malý krádeže, se kterými moji agenti ani nemají nic společného. Což je donebevolající ostuda, protože mému rozpočtu by se hodil každej příjem, co se někde jen tak povaluje.“

„A ty se divíš, proč mají šaosové tak strašnou pověst,“ prohodil Brezan jízlivě.

„Tuhle pověst budu mít tak jako tak,“ utrousil Mikodez. „Takže bych ji mohl využít k něčemu užitečnému — o tobě lidi vědí mnohem míň. Budeš mít jedinou šanci udělat první dojem, víš. Nepromarni ji.“

Kapitola tři

Na měsíci Tefos v jedné vzdálené soustavě byl hadotvarý služebník Hemiola první, kdo si všiml, že dorazil hexarcha. Jeho dva druhové se vyhýbali službě v řídicí místnosti základny, protože to považovali za jednu z těch nudnějších povinností. Hemiola se přihlásilo, protože rádo využívalo čas tam ke stříhání videí. Druzí dva služebníci tvořící jejich maličkou enklávu mu to tolerovali, protože měli vlastní provinilé koníčky.

Během této konkrétní příležitosti Hemiola znovu sledovalo sedmnáctý díl *Růže ve třech revolucích*, svůj oblíbený seriál. *Růže ve třech revolucích* měla údajně šest sérií po čtyřadvaceti dílech, jenomže se stále ještě vysílala, když hexarcha přesunul služebníky na Tefos. Naneštěstí nepovažoval hexarcha za nezbytné přivést při následujících návštěvách poslední dvě řady. Hemiola se občas bavilo tím, že stříhalo a měnilo existující epizody a vyvářelo miniaturní videa na hudbu, kterou samo skládalo, aby mohlo spekulovat, jak to celé skončí. Hrozná škoda, že nemohlo opustit Tefos, aby našlo zbytek a do dívalo se.

Když se hexarcha objevil, Hemiola bylo uprostřed úpravy masek v té části, kde andanská hrdinka líbala zrádného šaoského asasína. Považovalo celý vztah za hroznou chybu

v úsudku ze strany hrdinky a mělo plno práce, jak asasína nahrazovalo svou oblíbenou romantickou hrdinkou, niraiskou inženýrkou z třetí řady.

Hrozné načasování, ale povinnost je povinnost. Hemiola se otočilo od střihání videa a zapnulo upozornění, když se nespustil poplach na základně. Na tom nebylo nic moc překvapivého. Přes snahu služebníků udržovat základnu v chodu si běh staletí vybral svou daň.

Nakonec se v řídicí místnosti objevil jeden z ostatních služebníků. Světla se mu odrážela od kovového pláště. Kosočtverec, broukotvar. „Není to předčasné?“ dotazovalo se. „Kujen má přiletět až za dvacet let.“

Hemiola si přálo, aby Kosočtverec nemluvalo o hexarchovi jeho osobním jménem, i když hexarcha nikdy nedal najevo, že by plyně ovládal strojový univerzál. „Možná došlo na nouzový stav.“

„Copak,“ proneslo Kosočtverec se zdrcujícím zábleskem červených světel, „má naléhavou potřebu zachránit své laboratorní poznámky před strojovým olejem? Víme, že to skutečně je Kujen?“

Hemiola se podívalo na obrazovku. Nedaleko rozsedliny, v jejíchž hlubinách byla základna schovaná, přistála mūra neznámého typu. „No ne,“ prohodilo, „myslíš, že to je vetřelec?“

„Tahle mūra není stejná jako ta, co s ní přiletěl před osmdesáti lety.“

Hemiola se zdrželo změny barvy světel na podrážděnou oranžovou. „To, že nejsme inženýři, neznamená, že se musí hexarcha držet zastaralého transportu.“

Kosočtverec to ignorovalo. Chvilí nato proneslo: „Není to ženatvar?“ Z můry vystoupila postava ve skafandru a mířila dolů po rampě. „Podívej se na ty proporce, zvláště na trupu. Bylo bych přísahal, že Kujen dává přednost mužotvarům.“

„Možná to je nejnovější móda,“ navrholo Hemiola. Všichni věděli, jaký má hexarcha vztah k módě.

Postava neomylně zamířila ke schodišti vytesanému ve stěně rokle. Hemiola studovalo její krok. Téměř jistě ženatvar, jak říkalo Kosočtverec, ale proč —

Kosočtverec si toho všimlo taky. „Nechodí jako Kujen. Vlastně ani jako ten druhý.“

To byla pravda. Kujen se vždy pohyboval s půvabem tanečníka. Pár století strávených rozebíráním seriálů, které si služebníci propašovali do přidělené osobní paměti, jim poskytlo jistý kontext pro lidské estetické normy. (V prvních dnech se dohadovali, jestli by hexarcha schválil nezávislé archivační projekty. Pokud věděli, *Růži ve třech revolucích* nesnášel. Ale nikdo to nepráskl, takže každotýdenní soukromá promítání pokračovala beze změn.) Řeč těla té postavy Hemiolovi místo toho připomínala postavu šaoského asasína, kterého tak nesnášelo: ostražitého, úsporného, nenápadně hrozivého.

Na druhou stranu, pokud vědělo, změna kinetických vzorců mohla taky být novou módou.

„Nedělej ukvapené závěry,“ zarazilo ho Hemiola. Hexarcha tu nechal náročnější zkoušku. Vzhledem k jeho jedinečným — schopnostem? Omezením? — představovalo ověření jeho tožnosti pořádnou výzvu. Říkal, že ta zkouška se o všechno postará. Určitě to musel vědět nejlépe.

Mezitím se přisunulo Řešeto, které konečně vzalo debatu na vědomí. „Doufám, že přivezl nějaké pořádné jídlo,“ proneslo. „Nemáme nic dobrého, co bychom mu mohli nabídnout.“

„Aspoň že tentokrát není žádný host,“ podotklo Hemiola nesoustředěně.

„To je mi jedno,“ řeklo Kosočtverec, vždycky nejsvéhlavější. „Z Jeda a mám vždycky pocit, jako by mi rezavěl exoskelet.“

„Tentokrát možná budeme mít víc štěstí s našimi algoritmy,“ soudilo Řešeto. „Bez ohledu na to, jak často zkouším ty, co mám, nemůžu ten zámek nějak porazit.“

Hemiola si pro sebe pomyslelo, že jen tak posedávat a snažit se překonat hexarchův zámek je ještě nudnější než sledovat

senzory. Na druhou stranu mělo Řešeto velmi ortodoxní a úzký vztah k matematickým disciplínám. Hemiola se vzdalo snahy vtáhnout ho do hovoru o zajímavějších věcech, jako třeba o generování procedurálního kontrapunktu. Řešeto bylo asi stejně muzikální jako zelí.

Základna už existovala, když s sebou hexarcha před dvěma sty osmdesáti lety přivezl Hemiolu, Kosočtverec a Řešeto. Hexarcha chtěl, aby služebníci zařízení v jeho nepřítomnosti udržovali a starali se o něj během jeho pravidelných návštěv. Jako většina lidí, ani on nevěnoval pozornost jejich individuálním zvláštnostem, ani jim nepřidělil jména. Na druhou stranu měl méně důvodů než většina ostatních lidí si jich všimnout. Jako hexarcha měl na mysli jiné věci.

„Tento jedinec kráčí krokem mužotvaru,“ povšimlo si Kosočtverec. „To musí být nepohodlné s tak krátkýma nohama. A neříkal kdysi Kujen, že se bude držet vysokých těl? Ten tam venku je dost malý.“

Postava sestupovala slušnou rychlostí. Jak se blížila, rozsvěcovala se světla a zase zhasínala, když prošla, čímž vznikala dojem, jako by se do rozsedliny plazil zářící had. Podél stěn rokle se nesly stíny.

„Jsi si jistý, že bychom se neměla poohlédnout po naší obraně?“ otázalo se Kosočtverec a ukazovalo přitom dvěma chytáky na výstroj sestupující postavy. „Nechci zpochybňovat Kujenovy schopnosti, ale ví vůbec, jak použít vybavení ke slaňování?“

„Možná to je také vyjádření módy,“ navrhlo Hemiola. „Nebo si z toho udělal koníček. Nebo si není jistý, jak jsou ty schody bezpečné.“

„Pokud ano, tak postupuje dost rychle,“ namítlo Řešeto.

Hemiola nemělo odpověď. Místo toho zkontrolovalo infračervenou podobrazovku proti té v běžném lidském viditelném spektru. Kromě světla na schodišti měla postava čelovku, i když ji nerozsvítila. Nejspíš šetřila energii v baterii. Schody

se stočily kolem okraje rokle a dolů, takže postava přestala vidět na oblohu.

„Ještě osm minut a dorazí k vnějším dveřím,“ hlásilo Řešeto.

„Nádhera,“ prohodilo Kosočtverec a pohupovalo se ve vzduchu v jasném projevu nervozity.

„Nechápu, proč jsi tak napjaté,“ podotklo Hemiola. „Kalendářní zámek věci vyřeší tak nebo onak.“

Kosočtverec na ně zlostně zazářilo výrazně asymetrickým vzorcem. „Tím, že odpaří tento měsíc a všechno na něm, pokud tamto není Kujen!“

„Na to nedojde,“ tvrdilo Hemiola.

Postava nezpomalila. Ještě tři minuty, než dorazí k vnějším dveřím.

„Jsi tak bohorovně, že se mi z toho zavařuje heuristika,“ znamenalo Kosočtverec.

Bohorovnost s tím neměla nic společného. Hexarcha tady uložil poznámky ke svým nejtajnějším projektům. Nemohl riskovat, že padnou do rukou jeho nepřátel. A tak se sem každé století vracel, aby přidal aktualizace. S sebou vodil pouze Jedaa. Z poslušání hovorů mezi těmi dvěma Hemiola usoudilo, že hexarcha má mnoho nepřátel.

„Tady je,“ oznámilo Řešeto.

Teď už se pohupovalo i Řešeto. Hemiola odolávalo pokušení se k nim přidat.

Vnější dveře postava otevřela bez potíží. Nebylo divu, vnější dveře neměly být překážkou. Poté vstoupila do přechodové komory. Vnější dveře se za ní zavřely. Postava počkala, až se otevřenou vnitřní dveře a vstoupila do místnosti za nimi.

Tato byla šestiúhelná s výklenky ve stěnách. V každém výklenku spočívala plaketa se znakem jedné ze šesti frakcí hexarchátu: rahalský věštebný vlk, niraiská divomůra, šaoská devítیلیška, kelský jestřáb z popela, andanská dýkorůže a vidonský rejnok. Hemiola si při pohledu na divomůru nemohlo odpustit vlnu náklonnosti.

Ze středu místnosti se vysunul terminál. Když se před něj přichodí postavil, obrazovka zazářila. Postava na ni položila ruku. Rozsvítit se odpočet. Dvanáct minut na otevření kalendářního zámku, jinak se základna sama zničí.

Tři služebníci bez hexarchova zmocnění vynalezli způsob, jak odposlechnout velmi velké číslo, které terminál vyslal k augmentu postavy. (Přesněji, hexarcha to *nezakázal*.) Přinejmenším senzory potvrdily, že postava skutečně má augment, jinak by byli všichni rovnou odsouzení k záhubě.

Hemiola znalo princip kalendářního zámku, který hexarcha vysvětloval Jedaovi znepokojivě jednoduchými slovy.

„Podívej,“ řekl hexarcha během první cesty na Tefos, „co kdyby sis udělal přestávku v hraní pasiánsu, abych ti o tom mohl povědět.“

Tehdy byl hexarcha mladý muž s průměrně tmavou pletí a tmavými kudrnami a širokou hrudí zužující se ke štíhlému pasu. Ač měl na sobě jednoduchou niraiskou uniformu, černou se stříbrnými knoflíky, z uší mu stékalo moře bohatství v černých perlách a další měl i na zápěstích a kotnících.

Jedao vzhledl od karetní hry. Jeho tělo bylo ještě mladší než hexarchovo, štíhlé, bez jizev, s plavými vlasy a zelenýma očima prozrazujícíma cizí původ. Když nehrál karetní hry, cvičil, jako by dokázal čirým úsilím překonat hroznou neobratnost. Kujen si nechal uklouznout, že tělo původně patřilo nějakému hafnskému válečnému zajatci.

„Cokoliv si přeješ,“ opáčil Jedao se zvědavým výrazem.

„Jak dobrý jsi v prvočíselném rozkladu?“ dotazoval se hexarcha.

„Jak velká jsou ta čísla a smím použít kalkulačku, nebo ne?“ opáčil Jedao s nezaměnitelnou ostražitostí.

„Na tohle bys kalkulačku neměl potřebovat,“ odvětil hexarcha, „leda bys byl mnohem horší v násobilce, než myslím. Zkus rozložit sedmdesát dva, jen tak na procvičení.“

Jedao poklepal kartou a zamračil se. „Když na tom trváš, ni-rai-žo. To je osmkrát devět, což je tři krát tři krát osm, ale pak

musíš řešit osmičku, což je čtyři krát dvě, což je dvě krát dvě krát dvě, takže... tři krát tři krát dvě krát dvě krát dvě?“ Prsty mu cukaly, jak odpočítával všechna prvočísla.

„Nikdy nevyhraješ žádnou cenu za rychlost,“ zabručel hexarcha, „ale aspoň jsi tam došel.“

Jedao se zaklonil a pokřiveně se na něj usmál. „Myslel jsem, že podstatou našeho ujednání je, že ty děláš ty matematický kousky a já ty, na který jsou potřeba pěsti. Dvojka je prvočíslo, i když je sudá, že?“

Hexarcha trpitelně zasupěl. „Děláš si ze mě prdel, že jo?“

Jedao se dál tvářil nevinně.

„Říkat tohle v matematickým kontextu, tak se ošívám, ale budeš mi věřit, že u velice velmi velkých čísel je velice velmi těžký je rozložit, dokonce i s pomocí počítače?“

„Není to očividný?“

„Nepokoušej moji trpělivost,“ zabručel hexarcha. „Vysvětluju ti to, abys nezkoušel nějakou kulišárnu, jak se sem dostat sám, a neroztřískal přitom archiv na částice. Jakmile se jednou pokusíš vstoupit do archivu, spustíš časovač. Máš dvanáct minut na to, abys vypočítal faktoriál velice velkého čísla, který systém předloží tvému augmentu, ale taky abys využil činitele a provedl obřad, který srovná zdejší kalendář určitým způsobem. Jakmile kalendářní zámek zachytí nezbytný úpravy, odpojí autodestrukcii a vpustí tě dovnitř.“

„Nech mě hádat. Jsi jedinej, kdo je dost rychlej, aby to stihl.“

„Takový je riziko, ano.“

„Proč ten dodatečnej obřad?“ chtěl vědět Jedao. „Proč prostě nezajistit systém, jakmile do něj zapíšeš správný prvočísla?“

„Abych zabránil tomu, že někdo zámek rozlouskne na dálku,“ vysvětloval hexarcha trpělivě. „Na ovlivnění místního kalendáře potřebuješ přítomnost člověka, takže je to další bezpečnostní opatření.“

Hemiola mohlo dodat další důvod, pokud by to hexarchu někdy vůbec napadlo: aby zabránil nepřátelským služebníkům